

Thương nhớ Nội

Y Nguyễn/Mai Trần

<http://maivantran.com>

Nội có biết nơi xứ xa xăm này con nhớ nội nhiều lắm không? Nội tóc trắng, nội gầy guộc trong tấm áo nâu, lom khom phơi cho lũ cháu từng quả cuối thơm nức mũi. Nhớ những lần nghỉ hè với nội, những đêm sáng trăng bà cháu mình ngồi dưới hiên nhà. Gió đêm hè dịu mát, từng đợt ánh sáng huyền diệu xuyên qua cành cây kẽ lá. Gối đầu lên đùi nội nghe kể chuyện xưa, chuyện đời nội, đời một người con gái từ thuở lớn khôn cho đến tuổi bạc đầu, chưa lần sung sướng. Cuộc đời làm vợ của nội cay đắng gấp vạn lần đời của một nữ thi sĩ nào đã có lần thở than:

*Tôi vẫn đi cạnh cuộc đời
Ái ân lạc lẻo của chồng tôi*

Mà tại sao ông Nội con có thể bạc bẽo thế nội nhỉ!

Thế mà nội vẫn còn yêu sau mấy mươi năm sống lặng lẽ, tủi cực nhìn chồng mình âu yếm người ta. Những lúc đó trông mắt nội xa xăm vô cùng, để con không đành lòng được, phải choàng dậy ôm lấy nội và khóc cho nỗi bất hạnh của nội, và để được nội vỗ về âu yếm, nội mơ ước sau này con lớn lên sẽ được hạnh phúc khi con lấy chồng. Thuở đó đứa cháu gái của nội ngoe nguẩy nói với nội là con chả thèm lấy chồng đâu vì con sợ sống cuộc đời của nội lắm. Nội chỉ vuốt tóc con và cười hiền hòa. Tình thương nội đọng đầy trong con như con nước dâng tràn con rạch nhỏ.

Nội, người đàn bà quê Việt nam tuyệt diệu với ước muốn nhỏ nhoi. Ngôn ngữ nào diễn tả được hết tình nội thương con đâu hả nội. Nhớ xưa những lần vượt hơn mấy mươi cây số đường về với nội. Thảm lúa xanh, đàn cò trắng, con tung tăng trong khung cảnh tươi mát miền quê. Rồi đến những bữa cơm tuyệt hảo: đĩa thịt gà vàng ươm trộn với bắp chuối hột tươi sau vườn, từng bát canh ngót đông đầy tình thương của nội, chiếc cầu nhỏ bắt qua vườn cam với đầy quả ngọt ngào. Nhớ từng sáng tinh sương, dáng nội gầy guộc với chiếc khăn sọc đỏ quần quanh đầu, bận bịu với lũ gà vịt kêu la inh ỏi vì đói. Hình ảnh ấy đẹp biết bao, và con hiểu vì sao nội không muốn từ bỏ mảnh vườn thân yêu nơi nội sẽ gửi thân một mai khi nằm xuống, để lên tỉnh với chúng con, để sống một cuộc sống sung sướng nhưng chật hẹp đối với nội, dù nội vẫn muốn gần lũ cháu nội cưng yêu.

Nội vẫn thích lom khom nhỏ sạch đám cỏ trước nhà hơn là nằm trong chăn êm nệm ấm. Bao nhiêu sung sướng vật chất ở thành thị cũng không làm nội bớt nhớ luống trầu hương cau. Thế rồi nội cũng nhất định về lại mảnh vườn xưa, nơi chôn bao kỷ niệm, dù là kỷ niệm đắng cay, nội vẫn thích chính tay nội bao lấy những quả măng cầu xanh muốt, quả ớt vàng ươm hay từng chụm mận đỏ hồng cho lũ cháu cuối tuần về thăm nội. Nhớ năm con học đệ tứ, tưởng đã phải xa nội vĩnh viễn vì chứng thương hàn quái ác, nhưng rồi trước tình thương bao la của nội, tử thần cũng phải chịu thua! Bao nhiêu nhang đèn nội đã đốt, bao nhiêu lần nội quỳ trước bàn thờ Phật, bao nhiêu bữa cơm chay khẩn vái. Nội ơi, trong suốt cuộc đời còn lại của con, con biết phải làm gì để đáp đền trong muôn một tình nội thương con đây hở nội.

Rồi con mạnh dần trong nỗi vui mừng ngút ngàn của nội và với dòng đời trôi nổi, giờ đây con xa nội hàng dặm núi sông. Con không muốn gì hơn là nội sẽ sống mãi với con, con thích nhìn nội với tóc trắng loà xoà, và để con còn tiếp tục đọc truyện cho nội nghe như ngày nào con còn bé bỏng, và lại nội phải sống để xem cháu nội được hạnh phúc một mai khi nó lấy chồng như ngày xưa nội thường ao ước nữa chứ. Con biết cũng như bao người con gái khác, tình yêu rồi không còn là một ngôn từ xa lạ như những này xưa thơ dại, nhưng con vẫn còn muốn lắm, ngập lặn trong bể tình thương của gia đình cho đến một ngày, một ngày nào đó ... làm sao con biết được hở nội?

Thương về Nội

Con

B.M.T

P.S. Người con gái tuyệt vời này đang nằm trong vòng tay hạnh phúc, đang đưa theo tháng ngày từ ngày con có niềm phúc gặp được nàng. Chúng con sẽ nâng niu và vun quén hạnh phúc để Nội an lòng, mỉm cười trong giấc ngủ ngàn thu.